

Gratament provocat per un [apunt](#) de l'amic [Xulio Ricardo Trigo](#), he acabat preguntant-me quin podria ser el futur dels llibres de paper, i aquest escrit és la seqüela d'un [comentari](#) que he deixat al seu blog. Ell, com tants altres escriptors i lectors, pateix -patim- si no per la desaparició, sí per una reducció considerable dels volums de paper. Els escriptors, a vegades més que els lectors, tenim una percepció hipersensible de la voluptuositat de l'objecte llibre, perquè les obres literàries que hem admirat des d'adolescents han estat editades en un suport que nosaltres hem interioritzat com el més digne i abellidor, el mateix que, després, de joves, hem anhelat per a materialitzar la nostra pròpia escriptura. És natural. I importa poc si aquesta estimulació, tan agradable, és fisiològica o psicològica, si és o no el resultat d'una associació afectiva derivada del valor intrínsec de l'obra literària ni, encara menys, si és o no pertinent en els temps que corren -raons ecològiques, de democratització cultural, possibilitats d'autoedició, de drets, d'autonomia, etc. Sentim que no ens en podem deslliurar perquè existeix una eròtica del llibre (més enllà dels sempre al·ludits fetitxismes i romanticismes), que ha arrelat profundament en nosaltres. De fet, aquest erotisme ens ha conduït a la hiperestèsia, i patim, patim molt quan ens diuen que s'ha acabat el conte (de paper). La pregunta és si aquesta eròtica arrelarà en les noves generacions i, cas d'arrelar, quin lloc ocuparà a la seua escala de valors? Potser no és exactament el mateix, però ni les arts escèniques han desaparegut per competència de la televisió o del cinema, ni deixaran de produir-se volums de paper a conseqüència de l'ús massiu dels dispositius de lectura electrònica. Ben al contrari, en els darrers anys hem vist com els teatres s'han omplit de gom a gom, gràcies a una renovació d'aquesta indústria cultural i la revalorització del directe, dels vincles d'immediatesa entre els creadors i els espectadors. Per tot això, pense que el llibre de paper tindrà en el futur un camp d'acció molt ben delimitat i, si fins ara, publicar en paper ha estat difícil per a molts autors, sobretot a casa nostra, en el futur potser ho serà més. I me n'alegre. Com en el naixement de la impremta, també en el seu zenit seran llibres ben selectes, perdurables, de prestigi, els que acabaran publicant-se en paper. A mi m'agrada pensar-ho així. Una altra cosa és el destí. Però no seria un bon "clímax" després d'aquesta relació de segles?

[Button](#)[Button](#)

«[First orgasm](#)», de [The Dresden Dolls](#)